

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ การวิเคราะห์สถานการณ์การจัดการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์
ในการปฏิบัติการพยาบาล โรงพยาบาลบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

ผู้เขียน นางสาวรัชนีวรรณ อังกสิทธิ์

ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการพยาบาล)

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รองศาสตราจารย์อุดมรัตน์ สงวนศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
อาจารย์ ดร.บุญพิชชา จิตต์ภักดี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาลเป็นการพัฒนาการบริการพยาบาลให้มีคุณภาพดีขึ้น การบริหารจัดการเพื่อให้สามารถใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ได้จึงเป็นสิ่งสำคัญ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์เกี่ยวกับการจัดการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล โรงพยาบาลบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน ประชากรในการศึกษาประกอบด้วยเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ที่มีการบันทึกไว้ และพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในกลุ่มการพยาบาลทั้งหมดจำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบบันทึกข้อมูลจากเอกสาร แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแนวคำถามในการประชุมกลุ่มที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามกระบวนการจัดการของกิลลีส์ (Gillies, 1994) รวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนเมษายน พ.ศ. 2553 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า สถานการณ์การจัดการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล โรงพยาบาลบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน มีดังต่อไปนี้

- 1) ด้านการรวบรวมข้อมูล มีข้อมูลเกี่ยวกับหลักฐานเชิงประจักษ์ บุคลากร และทรัพยากรที่สามารถเอื้อต่อการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ แต่ไม่มีการจัดทำฐานข้อมูล
- 2) ด้านการวางแผน มีแผนยุทธศาสตร์ แผนการดำเนินงาน และโครงการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล อย่างไรก็ตามพยาบาลประจำการไม่มีส่วนร่วมในการวางแผน

3) ด้านการจัดระบบงาน มีการมอบหมายงานให้หัวหน้างานการพยาบาลและผู้เขียนโครงการเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ แต่ไม่มีการจัดทำโครงสร้างที่เอื้อต่อการดำเนินการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล

4) ด้านการจัดบุคลากร บุคลากรพยาบาลบางคนผู้ที่มีความสนใจในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ได้รับการคัดเลือกและมอบหมายงานให้รับผิดชอบเกี่ยวกับการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล แต่บุคลากรพยาบาลส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์

5) ด้านการชี้นำ ผู้บริหารการพยาบาลเป็นผู้นำในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล และผู้บริหารการพยาบาลมีช่องทางในการสื่อสารการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาลให้บุคลากรพยาบาลทุกคน แต่ขาดแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการพัฒนาการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล

6) ด้านการควบคุม มีการกำหนดตัวชี้วัด การติดตามผลลัพธ์ และช่องทางในการรายงานปัญหาการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล แต่ขาดการควบคุมอย่างต่อเนื่อง

ผลการศึกษานี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดการ ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล ผู้บริหารโรงพยาบาลและผู้บริหารทางการพยาบาลสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพการบริการต่อไป

Independent Study Title   Situational Analysis of Management for Evidence Utilization in
Nursing Practice, Ban Hong Hospital, Lamphun Province

Author   Miss Ruchaneewan Angkasith

Degree   Master of Nursing Science (Nursing Administration)

Independent Study Advisory Committee

Associate Professor Udomrat Sngounsiritham   Advisor

Lecturer Dr. Bunpitcha   Chitpakdee   Co-advisor

ABSTRACT

Evidence utilization in nursing practice is the performance development of nurses to improve nursing service. The management for evidence utilization is important. The purpose of this study was to analyze the situation regarding the management of evidence utilization in nursing practice, Ban Hong hospital, Lamphun province. The population included documents relating to evidence utilization and 37 nursing personnel. The instruments consisted of document review form, semi-structured interview form and brainstorming questions developed by researcher based on the concept of Gillies's management process. Data were collected during February-April, 2010. Data were analyzed using content analysis.

The results revealed that the situations regarding management for evidence utilization in nursing practice, Ban Hong hospital, Lamphun Province were as follows:

1) Data gathering: There were data related to evidence, nursing personnel and resources that can facilitate evidence utilization, but data base was not developed.

2) Planning: There were strategic plans, operational plans and projects of evidence utilization in nursing practice. However, nursing staff did not participate in planning.

3) Organizing: Head of nursing section and project developer were assigned to be responsible for evidence utilization, but there was no organizational structure supporting evidence utilization.

4) Staffing: Only few nursing personnel who were interested in evidence utilization were selected and assigned to be responsible for evidence utilization, but most of nursing personnel lacked knowledge about evidence utilization.

5) Leading: Nursing administrators were leaders in evidence utilization in nursing practice and had channel for communicating evidence utilization in nursing practice to nursing personnel, but they lacked motivation for evidence utilization development.

6) Controlling: Indicators, outcome monitoring, and reporting channels were determined, but there was no continuous control.

The findings of this study provide baseline information regarding management, obstacles and suggestions for evidence utilization in nursing practice. It is recommended that hospital administrators and nurse administrators use this information to improve quality of management for evidence utilization for improving healthcare service.